

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3218201293
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3218201293.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu J., proti žalovanému J., o zaplatenie 1.602,39 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 24. januára 2019, č.k. 4Csp/102/2018-102, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti III., výrokovej časti II. o splatnosti istiny s príslušenstvom a vo výrokovej časti IV. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh žalovaného zo dňa 11.12.2018 na prerušenie konania. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 959,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 958,88 eur od 25.09.2018 do zaplatenia, v pravidelných mesačných splátkach vo výške 70,- eur, ktoré sú splatné vždy do 15. dňa v mesiaci s účinnosťou od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v prípade omeškania s plnením čo i len jednej splátky sa stáva zročný celý dlh. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 19,68 %, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, pričom o výške tejto náhrady bude po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 15.10.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1602,39 eur ako nezaplatenú istinu, úrok vo výške 64,50 eur, úrok z omeškania vo výške 0,81 eur, spolu s úrokom vo výške 11,50 % ročne zo sumy 1602,39 eur od 25.9.2018 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1602,39 eur od 25.9.2018 do zaplatenia a spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 64,50 eur od 25.9.2018 do zaplatenia. Žalovaný podal návrh na prerušenie konania do času rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci M - J.. Súd prvej inštancie po posúdení návrhu žalovaného na prerušenie konania dospel k názoru, že nie sú splnené podmienky na prerušenie konania. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa so žalovaným dňa 28.9.2015 dohodli na poskytnutí úveru vo výške 2000,- eur. V zmluve boli uvedené podmienky: výška úveru 2000,-eur, celková suma, ktorú musí dlžník vrátiť 3292,44 eur, počet splátok: 108, splátka 29,93 eur, ročná úroková sadzba 11,50 %, RPMN 13,23 %, priemerná hodnota RPMN 15,44 %. Splátky sú splatné mesačne, v 20. deň kalendárneho mesiaca. Súbor poistenia: Súbor A, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver: 0,73 eur, poplatok za poskytnutie úveru: 60,- eur. Žalobca žalovanému poskytol na finančné prostriedky vo výške 1940,- eur. Listom zo dňa 20.7.2018, ktorá bola žalovanému doručená dňa 25.7.2018 žalobca žalovaného vyzval na splatenie dlžnej sumy z úveru, omeškaných splátok vo výške 45,78 eur s upozornením, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy si žalobca uplatní právo vyplývajúce z §

565 Občianskeho zákonníka a požiada o zaplatenie celého úveru. Listinou zo dňa 24.9.2018, ktorá bola žalovanému doručená dňa 28.9.2018 žalobca v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy a nerešpektovania predchádzajúcich výziev vyzval žalovaného k úhrade celého úveru. Právne vec súd posúdil podľa § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka; § 2 písm. a), § 9 ods. 2 písm. k) a l), § 11 ods. 1 písm. a) až e) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy; § 497, § 502 ods. 1, § 565 Obchodného zákonníka. Konštatoval, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 28.9.2015 má spotrebiteľský charakter. Súd bol toho názoru vzhľadom na ustanovenie § 9 a § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, že zmluva, ktorú uzatvoril žalobca so žalovaným dňa 28.9.2018 je bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje správny a skutočný údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pričom údaj - celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí byť vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve je uvedená táto celková čiastka v sume 3292,44 eur, pričom z údajov platných v čase zmluvy je táto suma celkových nákladov uvedená nesprávne, pretože pri dohodnutej výške mesačnej splátky 29,93 eur spolu s poplatkom vo výške 0,73 eur za poistenie úveru pri ich počte (108) a spolu s poplatkom vo výške 60,- eur za poskytnutie úveru je táto celková čiastka vo výške 3371,28 eur a nie vo výške 3292,44 eur. Zo znenia zmluvy vyplývalo, že v zmluve sa nachádza predformulovaný text o poistení (schopnosti splácať úver) ako Súbor A, avšak zmluva vôbec nepredpokladá odmietnutie poistenia ako takého. Ani samotná žiadosť o poskytnutie úveru, ktorá je formulárovou žiadosťou, s možnosťou odmietnutia poistenia nepredpokladá. Pokiaľ tvoril výšku splátky úveru aj poplatok za poistenie vo výške 0,73 eur, podľa súdu prvej inštancie mal byť nevyhnutne zahrnutý pre účely výpočtu celkovej čiastky spojených s úverom. Z uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda o poplatku za poistenie schopnosti splácať úver, uvedený v základných parametroch úveru zmluvy o úvere, bola podmienkou uzavretia zmluvy a žalovaný musel podpísať aj dojednanie o poistnom resp. poplatku za poistenie, pokiaľ chcel dosiahnuť poskytnutie úveru. A preto náklady na poistenie bolo potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa, pretože to bolo podmienkou toho, aby žalovaný získal spotrebiteľský úver alebo ho získal za ponúkaných podmienok. Vychádzajúc z výšky celkových nákladov úveru a výšky RPMN 13,23 % uvedenej v zmluve vyplýva, že suma poplatku spojená s poistením schopnosti splácať úver dojednaného na dobu 108 mesiacov do nákladov zahrnutá nebola a preto aj výška RPMN bola vypočítaná nesprávne (13,90 % namiesto 13,23 %, napr. podľa výpočtov interaktívnej kalkulačky dostupnej na verejnej sieti pre výpočet RPMN pre spotrebiteľky úver). S poukazom na uvedené súd konštatoval, že je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v úverovej zmluve je obligatórny údaj nesprávny, je v neprospech spotrebiteľa čo spôsobuje, že veriteľ nemôže požadovať úroky a poplatky. Súd mal preukázané, že dohoda podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka t.j. oprávnenie žalobcu žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky vyplýva zo všeobecných obchodných podmienok, ktoré žalobca k žalobe pripojil, t.j. za podmienok na ktorých sa žalobca so žalovaným na poskytnutí úveru dohodli. Zákon nikde vo svojich ustanoveniach nezaviedol pravidlo, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Uviedol, že tento výklad potvrdil aj Rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Biróová). Žalobca 24.9.2018 pristúpil k zosplatneniu úveru. Pretože predložená uzatvorená zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle 9 ods. 2 písm. k) vyššie citovaného zákona (celková čiastka) a v zmluve je nesprávna výška RPMN v neprospech spotrebiteľa, bolo potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný je tak povinný vrátiť iba istinu úveru, ktorá mu bola poskytnutá, bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov. Súd žalobcovi priznal celkom sumu 959,69 eur a vo zvyšnej časti istiny a úroku z úveru i s uplatneným úrokom z omeškania, žalobu zamietol. Zároveň súd poukázal v súvislosti so zamietnutím žaloby v časti uplatneného úroku z úveru po zosplatnení úveru i na závery rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012. Ústavný súd SR v danej veci odmietol sťažnosť smerujúcu proti záverom všeobecných súdov, v zmysle ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba „do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania. I z rozhodnutia R 59/1998 vyplýva, že veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania, a nie úroky. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Z uvedeného vyplýva, že Občiansky zákonník jednoznačne rozoznáva úroky a úroky z omeškania. Zmluvnými úrokmi pritom nazývame vopred dohodnutú odplatu za užívanie istiny, ktorá prichádza do

úvahy len pri peňažných pohľadávkach. Úroky vo všeobecnosti predstavujú hodnotu peňazí, resp. stratu veriteľa v dôsledku zmeny hodnoty peňazí. Ich výška závisí v zásade od dohody zmluvných strán. Úroky z omeškania sú majetkovou sankciou za oneskorené splatenie peňažnej pohľadávky. Zákonná definícia príslušenstva pohľadávky, obsiahnutá v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy, vrátane zmluvy o úvere, pričom zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka ani Obchodného zákonníka nemožno vyvodiť právo veriteľa na príslušenstvo z príslušenstva. Súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške 0,81 eur (z jednotlivých omeškaných splátok do vyhlásenia splatnosti úveru) a následne i úrok z omeškania vo výške 5,00 % (v uplatnenej výške) z priznanej istiny (zostatku nesplatených poskytnutých finančných prostriedkov po vyhlásení predčasnej splatnosti) odo dňa (25.9.2018) až do jeho úplného zaplataenia, a vo zvyšnej časti o zaplataenie úrokov z omeškania žalobu zamietol. Lehotu na plnenie určil súd podľa ust. § 232 ods. 3 C.s.p. Žalovaný požiadal o umožnenie plnenia v splátkach. Vzhľadom na okolnosť že ide o spotrebiteľský spor súd nie je viazaný len návrhmi na vykonanie dokazovania, ktoré navrhnu strany sporu. Súd vzhľadom zistené okolnosti o príjme žalovaného vyplývajúceho z listín predložených žalobcom vo výške 860,- eur, a okolnosti že žalovaný má i ďalšie dlhy, s prihliadnutím na uspokojovania základných potrieb nie je schopný uhradiť dlh naraz a s prihliadnutím na výšku priznaného peňažného plnenia umožnil žalovanému zaplatiť plnenie v dlhšej lehote, a to v mesačných splátkach vo výške 70,- eur. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že tak nebudú ohrozené ani oprávnené záujmy žalobcu, keďže v prípade plnenia žalovaným riadne a včas dlh žalobcu bude splnený do cca jedného roka a ak žalovaný bude v omeškani čo i len s jednou splátkou, žalobca môže od neho požadovať celé priznané plnenie. O nároku na náhradu trov rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, 2 C.s.p., podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Vo veci samej súd žalobe vyhovel v časti o zaplataenie istiny vo výške 958,88 eur (čo predstavuje 59,84 %), žalovaný bol úspešný v časti o zaplataenie istiny 643,51 eur (v ktorej časti súd žalobu zamietol čo predstavuje 10,16 %). Súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 19,68 % (59,84 mínus 40,16 %), pričom podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti III. a výrokovej časti II. o splatnosti istiny s príslušenstvom podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Mal za to, že celkové náklady spotrebiteľa zodpovedajú násobku počtu splátok (108) a výšky splátok (29,93 eur) a súčtu s poplatkom za poskytnutie úveru (60 eur), t. j. 3292,44 eur. Uvedené je podľa žalobcu v súlade s § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzatvoriť. Uviedol, že žalobca poskytuje úvery aj bez poistenia, a to za rovnakých podmienok ako s poistením, teda poistné nebolo povinné, a teda správne nemalo byť započítané do celkových nákladov spotrebiteľa. Povinnosť uzatvoriť poistenie nevyplýva zo zmluvy ani žiadneho iného dokumentu banky, nakoľko daná povinnosť neexistuje. Súd do celkových nákladov započítal aj poistné, čo je podľa žalobcu v rozpore so zákonom a na základe toho podľa žalobcu dospel k nesprávnemu záveru, že suma celkových nákladov je v zmluve uvedená nesprávne. Poukázal v tejto súvislosti na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/123/2018 z 04.10.2018. Žalobca mal ďalej za to, že nárok na zaplataenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení. Poukázal na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka i komentár IURA Edition. Pri omeškani s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná, a preto je rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Tvrdenie, že po zosplatení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá podľa žalobcu oporu v právnych predpisoch. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.01.2017. Obsahom záväzku dlžníka z úveru je nielen vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky - úver, ale aj úroky. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškani. V zmysle § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškani s vrátením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšie ako 3 mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Ďalej poukázal aj na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017, a rozsudok č. k. 43Co/28/2017-94 zo dňa 27.02.2018 ak aj na ďalšie rozhodnutia súdov. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t. j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere

nedohodli niečo iné. Rozhodovacia prax a aj právna literatúra je jednotná v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky alebo úveru predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Pokiaľ sú dohodnuté úroky odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od dohodnutého úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keby neboli zmluvne dohodnuté tak, ako vyplýva z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Využitie práva veriteľa na zosplatenie mení len splatnosť úveru, t. j. peňazí, nie ich cenu vyjadrenú v úroku a nemôže samo o sebe veriteľovi privodiť zhoršenie jeho práv. Zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný ich platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na rozdiel od toho úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so splatením istiny a veriteľ ich môže požadovať i keď neboli dojednané. Pri tom platí, že môžu existovať popri sebe. Poukázal tiež na návrh zákona č. 106/2014 Z. z., ktorým sa v roku 2013 mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník, pričom sa ním navrhovalo doplnenie ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, kde sa mala pripojiť veta, že úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Takáto navrhovaná úprava však nebola prijatá a preto uvedený zákon č. 106/2014 Z. z. a ani iná zákonná novelizácia alebo iné obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatení dlhu neobsahujú. Žalobca mal ďalej za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného uhradiť dlžnú pohľadávku. Uviedol, že zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, teda súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení predložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Z vykonaného dokazovania podľa žalobcu súd nemohol adekvátnym spôsobom posúdiť komplexné pomery žalovaného. Hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhoda splátok, budú najmä osobné, majetkové pomery strán, výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného v konaní, prejavená snaha po náprave o plnenie záväzku žalovaným, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, doba, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa. Žalobca mal za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky. Výhoda poskytnutá žalovanému v podobe umožnenia uhradiť dlh v neprímerne nízkych splátkach je zjavne neprímeraná oproti nevýhodnosti postavenia žalobcu a porušuje rovnosť účastníkov konania. Bol toho názoru, že vzhľadom na čas od podania žaloby na súd mal žalovaný možnosť prejavovať snahu a záujem dlh uhrádzať. Žalobca poukázal aj v tejto súvislosti na početnú judikatúru súdov SR. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie aj v zamietnutom rozsahu a žalovaného zaviazal uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s odvolaním nesúhlasí. V celom rozsahu sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Mal za to, že žalobcom uvádzané rozhodnutia súdov nie sú použiteľné na daný prípad, keďže žalobca podľa názoru žalovaného vytrháva veci z kontextu alebo dokonca z rozhodnutia cituje argumentáciu žalobcu a nie súdu. O trvaní nároku na zaplatenie úroku po predčasnom zosplatení by podľa žalovaného bolo možné uvažovať v prípade, ak sa na úver hľadí ako na úver bezúročný. Vyjadril názor, že ak sa na úver od začiatku nehľadí ako na bezúročný, nie je možné úročiť ho po predčasnom zosplatení. Ďalej uviedol, že v ročnej percentuálnej miere nákladov nebolo započítané ani poistné, ktoré musel na základe zmluvy o poistení platiť. Poistné bolo povinné a teda správne malo byť započítané do celkových nákladov spotrebiteľa. Zo strany žalobcu ako veriteľa nebola vynaložená odborná starostlivosť o klienta, zistenie jeho zárobkových schopností, nákladov a možností splácania splátok. Pri podpise zmluvy o úvere a ďalších dokumentov nebol vôbec čas na prečítanie všetkých dokumentov, čo bolo niekoľko desiatok strán textov, navyše pre laika s ťažko pochopiteľnými zmluvnými dojednaniami a podmienkami. Mal za to, že súd prvej inštancie správne posúdil jeho finančnú situáciu. Okrem tohto úveru má ešte ďalšie dva úvery, ktoré musí splácať. Uviedol, že sa nachádza vo veľmi nepriaznivej finančnej a sociálnej situácii. Súd prvej inštancie mal k dispozícii informácie o príjme žalovaného, stave účtu a tiež vyživovacej povinnosti. Preto rozhodnutie súdu o povolení plnenia v splátkach považuje za spravodlivé. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil podpisom na zmluve, t. j. preukázateľne sa oboznámil so

zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Závazok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony. Vyjadril názor, že ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ s jeho obsahom nesúhlasil. Žalovaný podpisom na zmluve potvrdil, že prevzal a oboznámil sa pred uzatvorením zmluvy s jej súčasťami. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Co/39/2018 z 21.01.2019. Žalobca ďalej odkazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-XX/XX uviedol, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Súčasťou zmluvy sú ja Všeobecné obchodné podmienky. Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/190/2018 z 15 novembra 2018 a Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/241/2018 z 11.12.2018. Z úverovej zmluvy je zrejmé, že žalovaný si zvolil súbor poistenia A. Súčasťou úverovej dokumentácie, ktorú žalovaný obdržal sú aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a Všeobecné poistné podmienky pre poistenie schopnosti splácať, na základe ktorých bol žalovaný informovaný, že poistenie schopnosti splácať úver nie je podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy. Žalobca ďalej zopakoval svoju argumentáciu o tom, že poistenie nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy. Na záver vyjadrenia poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 3Co/369/2017 z 29.11.2018.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 zákona CSP, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti III., výrokovej časti II. o splatnosti istiny s príslušenstvom a vo výrokovej časti IV. o náhrade trov konania je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP z nasledovných dôvodov:

6. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

7. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie.

8. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

9. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

10. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 28.09.2015 zmluvu označenú ako „“ (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 2000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 108. mesačných splátkach vo výške 29,93- eur. V zmluve bolo ďalej uvedené, že poplatok za poistenie schopnosti splácať úver bol vo výške 0,73 eur a poplatok za poskytnutie úveru 60,- eur, celková čiastka úveru 3292,44 eur, RPMN 13,23 %, priemerná RPMN 15,44 %.

11. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že v zmluve o úvere je nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke úveru. Uviedol, že pri počte mesačných splátok 108 a výške splátky 29,93 eur spolu s poistením vo výške 0,73 eur je celková čiastka vo výške 3371,28 eur a nie vo

výške 3292,44 eur. Vychádzajúc z výšky celkových nákladov úveru a výšky RPMN 13,23 % uvedenej v zmluve došiel k záveru, že suma poplatku spojená s poistením schopnosti splácať úver dojednaného na dobu 108 mesiacov do nákladov zahrnutá nebola a preto aj výška RPMN bola vypočítaná nesprávne (13,90 % namiesto 13,23 %). S poukazom na uvedené posúdil predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

12. Žalobca v odvolaní namietal, že do celkových nákladov zmluvy o úvere sa nezapočítavajú poplatky spojené s poistením úveru, keďže poskytnutie úveru nebolo podmienené uzatvorením poistenia schopnosti splácať úver. O poistenie žiadal žalovaný dobrovoľne, pričom nepodmienenosť uzatvorenia zmluvy, resp. zmluvy za daných podmienok povinnosťou platiť poistné vyplýva zo Všeobecných poistných podmienok pre poistenie schopnosti splácať úver a Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere.

13. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie je toho názoru, že zmluvu o úvere uzavretú stranami sporu dňa 28.09.2015 je potrebné považovať za zmluvu bezúročnú a bezpoplatkovú. Vo vzťahu k poisteniu je potrebné zdôrazniť, že poistenie schopnosti splácať úver je priamo obsiahnuté vo formulárovej zmluve o úvere. V tejto časti formulárovej zmluvy sa pritom nespomína možnosť spotrebiteľa odmietnuť poistenie schopnosti splácať úver. Podľa predtlačenej formulára spotrebiteľ nemal na výber medzi uzatvorením zmluvy s poistením a bez poistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu takto vopred naformulované poistenie schopnosti splácať úver ako tomu je v predmetnej zmluve o úvere nemožno hodnotiť inak, ako jednu z podmienok uzatvorenia zmluvy o úvere. Z obsahu zmluvy vyplýva, že súčasťou pripravenej formulárovej zmluvy bolo poistenie poskytnutého úveru, pričom z obsahu takto uzavretej formulárovej zmluvy nevyplýva, že by dlžníkovi mohol byť poskytnutý spotrebiteľský úver aj bez dojednania poistenia.

14. Odvolací súd je toho názoru, že poistenie ako také malo byť nevyhnutne zahrnuté aj do výpočtu celkovej čiastky spojenej s úverom (§ 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Pri počte mesačných splátok 108 a výške splátky 29,93 eur spolu s poistením vo výške 0,73 eur vrátane poplatku za poskytnutie úveru vo výške 60,- eur je celková čiastka vo výške 3371,28 eur a nie vo výške 3292,44 eur ako bola uvedená v zmluve o úvere. Z uvedeného je preto zrejmé, že do celkových nákladov (a teda ani do výšky RPMN) uvedenej v zmluve dohodnuté poistenie zahrnuté nebolo. Tieto údaje v zmluve o úvere sú tak uvedené v nesprávnej výške ako uviedol aj súd prvej inštancie. Ak chyba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pretože uvedený zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona, je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca nesprávne uvádzal náklady úveru a nesprávne uvádzal výšku RPMN, takýto úver treba pre absenciu náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako uviedol aj súd prvej inštancie.

15. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa zmluvného úroku vo výške 11,50 % ročne z 1602,39 eur od 25.9.2018 do zaplatenia, a teda zmluvných úrokov po zosplatení úveru, čo namietal rozsiahlo žalobca vo svojom odvolaní, odvolací súd poukazuje na to, že vzhľadom na absenciu náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho žalobca nemá nárok na zmluvný úrok, ako aj iné poplatky vyplývajúce z predmetnej úverovej zmluvy. Preto aj ďalšia argumentácia o tom, či žalobcovi patria zmluvné úroky po zosplatení je nadbytočná, z dôvodu ktorého sa odvolací súd uvedenou argumentáciou žalobcu nezaoberal a túto námietku žalobcu vyhodnotil vzhľadom na záver o bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru ako nedôvodnú. Odvolací súd zároveň dodáva, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobcovi patria len úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., účinného v čase uzatvorenia zmluvy, a teda správne žalobcovi priznal vyčíslený úrok z omeškania vo výške 0,81 eur z jednotlivých omeškaných splátok do vyhlásenia splatnosti úveru, ktorý pripočítal k priznanej istine úveru a následne i úrok z omeškania vo výške uplatnenej žalobcom 5,00 % z priznanej istiny 958,88 eur po vyhlásení predčasnej splatnosti odo dňa 25.9.2018 až do zaplatenia.

16. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

17. Podľa citovaného ustanovenia, lehota na plnenie priznaná súdnym rozhodnutím je zo zákona tri dni, pričom plynie od právoplatnosti rozsudku. Lehota na plnenie (tzv. paričná lehota) môže byť tiež rozhodnutím súdu predĺžená, ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti prípadu, spravidla v prípadoch, keď je splnenie uloženej povinnosti v lehote troch dní objektívne nemožné. Predĺženie paričnej lehoty musí súd odôvodniť v odôvodnení rozsudku. Súd môže (napr. s poukazom na zlú finančnú situáciu strany sporu) tiež uložiť povinnosť plniť v splátkach, pričom musí určiť výšku aj dátum splatnosti každej jednotlivkej splátky.

18. Súd prvej inštancie svoj záver o predĺžení lehoty na plnenie dostatočne odôvodnil, pričom tento záver súdu prvej inštancie tiež vyplýva z vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie dôsledne preskúmal majetkové pomery žalovaného, keď bolo zistené, že príjem žalovaného je vo výške 860,- eur, má jednu výživovaciú povinnosť, má aj iné záväzky. S prihliadnutím na to, že pôvodne bola v zmluve o úvere dohodnutá splátka vo výške 29,93 eur, za stavu, keď mal žalovaný plniť viac ako len istinu, je vo vzťahu k priznanej sume a príslušenstvu záver súdu prvej inštancie o umožnení plnenia v splátkach vo výške 70,- eur primeraný a nijako neohrozujúci možnosti žalovaného, či finančné záujmy žalobcu. Odvolací súd vzhľadom na oprávnené záujmy žalobcu a pomery žalovaného sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o povolení žalovanému splácať priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach v danej výške.

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej zamietajúcej časti III. a výrokovej časti II. o splatnosti istiny s príslušenstvom a vo výrokovej časti IV. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CPS ako vecne správny potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Odvolací súd preto žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).